

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 75.846 van 21 september 1998

A. 56.095/V-1.392

In zake : **GOLDENBERG Emile,**
Maxime van Praaglaan 1
1180 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat,
vertegenwoordigd door de
Minister van Justitie,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean BOURTEMBOURG, advocaat,
Zwitserlandstraat 24,
1060 Brussel,

Tussenkommende partijen :

1. **DEMYTTENAERE Karel,**
die woonplaats heeft gekozen
bij Mr. Eric BREWAEYS,
advocaat,
Leopold II-laan 117,
1080 Brussel,
2. **MERTENS de WILMARS Colette,**
die woonplaats heeft gekozen
bij Mr. Thomas DELAHAYE,
advocaat bij het Hof van Cassatie,
Tenbosstraat 32,
1050 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, Ve KAMER,

Gezien het op 2 februari 1994 ingediende
verzoekschrift, waarbij Emile GOLDENBERG de
nietigverklaring vordert van de koninklijke besluiten
van 3 december 1993, waarbij de tussenkommende partijen
tot raadsheer in het Hof van beroep te Brussel worden
benoemd;

Gezien de op 9 en 28 september 1994 ingediende verzoekschriften, waarbij Karel DEMYTTENAERE en Colette MERTENS de WILMARS vragen als tussenkomende partij te mogen optreden;

Gelet op de beschikking van 20 oktober 1994, waarbij die tussenkomsten worden toegestaan;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevr. A. DEBUSSCHERE, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 3 oktober 1995, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gezien de laatste memories van verzoeker en van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 28 mei 1998, waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 30 juni 1998, de datum waarop de zaak tot de terechtzitting van 7 juli 1998 is uitgesteld;

Gehoord het verslag van mevr. GEHLEN, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. WEINSTOCK, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, van Mr. BOURTEMBOURG, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt, van Mr. GOETRY, loco Mr. BREWAEYS, advocaat, die voor de eerste tussenkomende partij

verschijnt, en van Mr. DELAHAYE, advocaat, die voor de tweede tussenkomende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van mevr. DEBUSSCHERE, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep :

1. Op 29 oktober 1991 neemt het Hof van beroep te Brussel, ter gelegenheid van het opmaken van een dubbeltal voor twee plaatsen van raadsheer, eenparig de volgende beslissing :

"4. in afwachting van het herstel van deze mogelijkheid van evenwicht door het inrichten van een paar aantal plaatsen, wordt beslist dat in de toekomst, ingeval van vacature, de voordrachten van kandidaten door het Hof zodanig zullen geschieden dat het aldus doorbroken taalevenwicht op de hiernavolgende manier zal worden benaderd :

Art. 1. bij het vakant worden van één of meer plaatsen worden er door het Hof nieuwe kandidaten voorgedragen vandezelfde taalrol als deze waartoe de magistraat behoorde van wie de plaats is opengekomen, behoudens wat hierna wordt gezegd in de artikelen 2 en 3.

Art. 2. wanneer de plaats openvalt van een magistraat van de taalrol waartoe de meerderheid van de magistraten behoorde, worden voor deze vacature kandidaten voorgedragen van de andere taalrol.

Art. 3. a) om het aantal magistraten te bepalen dat behoort tot een taalrol wordt rekening gehouden met de taalrol van de geïnstalleerde magistraten volgens de toestand zoals deze zich voordoet op de vooravond van de publicatie in het Belgisch Staatsblad van de vacature,

waarvoor kandidaten moeten worden voorgedragen.

- b) indien de vacatures van meerdere plaatsen terzelfdertijd worden gepubliceerd, of nadien, na het open verklaren van een plaats en voor de installatie van een daartoe voorgedragen kandidaat, nieuwe vacatures worden gepubliceerd, zal het Hof, in zijn beraadslaging die voorafgaat aan de algemene vergadering, met het oog op het behoud van een goede verstandhouding tussen de taalgroepen in het Hof een regeling uitwerken die aangepast is aan de omstandigheden van het ogenblik en die voldoet aan de wens om de pariteit zo dicht mogelijk te benaderen".

2. In het Belgisch Staatsblad van 9 april 1993 wordt de vacature bekendgemaakt van twee plaatsen van raadsheer in het Hof van beroep te Brussel.

3. Op 19 april wijst de Eerste Voorzitter van het Hof van beroep te Brussel de Procureur-generaal en de voorzitters van de rechtbanken erop dat "deze twee plaatsen in principe aan kandidaten van de Nederlandse taalrol zullen worden toebedeeld."

4. Op 9 mei 1993 solliciteert verzoeker, die rechter is in de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, naar die plaats. Anderen, onder wie de beide tussenkomende partijen, doen hetzelfde.

5. Op 16 mei 1993 draagt het Hof van beroep te Brussel kandidaten voor.

Het proces-verbaal van de zitting preciseert dat het Hof besluit bij dat proces-verbaal het proces-verbaal te voegen dat is opgemaakt ter gelegenheid van de vergadering van het Hof op 29 oktober 1991 en de briefwisseling dd. 19 april 1993 van de Eerste Voorzitter.

Voor de eerste plaats draagt het Hof de heer DEMYTTENAERE als eerste kandidaat en mevrouw FREY als tweede kandidaat voor. Voor de tweede vacante plaats draagt het mevrouw MERTENS de WILMARS als eerste kandidaat en mevrouw FREY als tweede kandidaat voor.

6. Op 26 oktober 1993 doet ook de provincieraad van Brabant voordrachten voor die betrekkingen.

De heer DEMYTTENAERE en de heer GOLDENBERG worden respectievelijk als eerste en als tweede kandidaat voor de eerste plaats voorgedragen, mevrouw MERTENS de WILMARS en de heer DESMET als eerste en tweede kandidaat voor de tweede plaats.

7. Bij koninklijke besluiten van 3 december 1993 worden de tussenkomende partijen benoemd tot raadsheer in het Hof van beroep te Brussel.

Dat zijn de bestreden handelingen.

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending van artikel 43 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken en aan schending van het algemene administratiefrechtelijke beginsel dat elke individuele bestuurshandeling op wettelijk aanvaardbare motieven dient te steunen; dat hij uiteenzet dat de bestreden handelingen, waarbij de tussenkomende partijen tot raadsheer in het hof van beroep te Brussel worden benoemd, het uiteindelijke gevolg zijn van een onregelmatige procedure omdat de voordrachten door het hof van beroep te Brussel steunen op een criterium dat strijdig is met de wet op het gebruik der talen in gerechtszaken; dat hij preciseert dat het hof van beroep te Brussel "alleen kandidaten van de Nederlandse taalrol heeft

voorgedragen en heeft willen voordragen", door geen rekening te houden met het criterium van de behoeften van de dienst, doch alleen met het criterium van de taalpariteit, dat, wat de raadsheren in het hof van beroep betreft, niet door de wet wordt voorgeschreven maar dat het Hof zichzelf heeft opgelegd tijdens zijn zitting van 29 oktober 1991, waarvan het proces-verbaal als bijlage bij het proces-verbaal van de zitting van 16 september 1993 gaat;

Overwegende dat de verwerende partij betwist dat de Raad van State bevoegd is om van dat middel kennis te nemen voor zover het steunt op de beweerde onwettigheid van een beslissing dd. 29 oktober 1991 van het hof van beroep te Brussel betreffende de voordracht van kandidaten voor de plaats van raadsheer in het hof van beroep; dat zij aanvoert dat zelfs als die beslissing onwettig is, alleen het Hof van Cassatie haar zou kunnen vernietigen overeenkomstig artikel 610 van het Gerechtelijk Wetboek; dat zij in bijkomende orde uiteenzet dat de enige criteria voor verdeling van de plaatsen waarin artikel 43bis, § 3, van de voornoemde wet van 15 juni 1935 voorziet, een minimum van 13 Franstalige, 13 Nederlandstalige en 13 tweetalige raadsheren zijn, terwijl de wetgever het criterium van de behoeften van de dienst niet hanteert voor de zittende magistraten van het hof van beroep, in tegenstelling tot wat bepaald is voor het parket bij het hof van beroep en voor de leden van het arbeidshof te Brussel; dat zij daaruit afleidt "dat de verdeling van de plaatsen van raadsheer in het hof van beroep te Brussel op basis van de taal, binnen de minimale normen die door de wet zijn opgelegd en bij ontstentenis van enig ander wettelijk criterium, niet dient te geschieden in het licht van alleen de behoeften van de dienst, maar in het licht van het ruimere criterium belang van de dienst" en dat in dat verband "de algemene vergadering

van het hof van beroep het geschikst lijkt om de vereisten voor de verdeling op basis van de taal van zijn leden te beoordelen"; dat ze benadrukt dat de overheden legitiem een hoger doel van onderlinge verzoening van de taalgemeenschappen mogen nastreven; dat zij onderstreept dat het criterium van het taalevenwicht niet onredelijk lijkt in het licht van het belang van de dienst, aangezien het hof van beroep te Brussel het enige tweetalige hof van beroep van het land is; dat zij vervolgens verwijst naar het nieuwe artikel 213 van het Gerechtelijk Wetboek en stelt dat de wetgever voor de zittende magistraten van het hof van beroep te Brussel dat criterium voor verdeling op basis van de taal impliciet gehanteerd heeft toen hij de gewone wet van 16 juli 1993 tot vervollediging van de federale staatsstructuur heeft aangenomen; dat de verwerende partij tevens aanvoert "dat geen enkele wetsbepaling waarnaar in het middel wordt verwezen, nauwkeurig een criterium voor verdeling op basis van de taal vaststelt voor de zittende magistraten van het hof van beroep te Brussel";

Overwegende dat verzoeker, wat de bevoegdheid van de Raad van State betreft, antwoordt dat het ondenkbaar is dat sommige etappen die leiden tot een beslissing die door de Raad van State kan worden vernietigd, buiten de beoordeling van de Raad van State vallen en dat "in ieder geval de bestreden handelingen in het bijzonder dat gebrek vertonen, aangezien de Koning, wat hem betreft, niet mocht nalaten de bepalingen waarnaar in het middel wordt verwezen na te leven"; dat hij verklaart niet in te zien wat het verschil is tussen de behoeften van de dienst en het belang van de dienst, noch wat de relevantie is van het nastreven van een doel van onderlinge verzoening van de taalgemeenschappen; dat verzoeker, in verband met de verwijzing naar de wet van 16 juli 1993, uiteenzet dat

die wet een gewone wet is, dat de verwerende partij daar consequenties uit trekt die niet uit de tekst blijken, terwijl de taalwetgeving restrictief moet worden geïnterpreteerd en, ten slotte, dat die wet van recentere datum is dan de bestreden handeling;

Overwegende dat de tussenkomen de partijen betwisten dat verzoeker belang heeft bij het middel; dat zij betogen dat verzoeker niet aantoon t dat het feit dat hij niet benoemd is, een gevolg is van de door hem betwiste beslissing van de algemene vergadering van het hof van beroep en onderstrepen dat zijn kandidatuur door het hof van beroep in overweging is genomen en hij door de provincieraad is voorgedragen, zodat het feit dat hij niet is benoemd, niet het gevolg is van de onmogelijkheid waarin hij zou hebben verkeer d om zich kandidaat te stellen, maar van de discretionaire en niet-aanvechtbare beslissing om hem niet te benoemen; dat zij voor het overige dezelfde argumenten als de verwerende partij aanvoeren;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie benadrukt dat artikel 43bis van de wet van 15 juni 1935 het vrije gebruik van de talen dat in de Grondwet is ingeschreven, beperkt, zodat dit artikel restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat hij betoogt dat het hof van beroep met zijn resolutie van 29 oktober 1991 niet zomaar een gedragslijn heeft uitgestippeld maar een echte regeling heeft vastgesteld die een bijzondere voorwaarde voor benoeming tot het ambt van raadsheer invoert, waarvoor het hof niet bevoegd is, en dat dit gebrek de wettigheid van de voordrachten en bijgevolg van de bestreden benoemingen aantast; dat hij aanvoert dat, zelfs als er van uit wordt gegaan dat het hof zich alleen een gedragsregel heeft opgelegd, de voordracht ook dan nog door machtsoverschrijding is aangetast, omdat het enige criterium voor het

rangschikken en voordragen van de kandidaten hun "taalrol" is geweest en hij daarop laat volgen dat "uit het administratief dossier niet blijkt op grond van welke concrete omstandigheden de totale pariteit van de leden van het hof van beroep diende te worden ingevoerd"; dat verzoeker voorts betwist dat de door de verwerende partij geciteerde rechtspraak terzake doet;

Overwegende dat de raadsheren in het Hof van beroep door de Koning worden benoemd uit twee lijsten van twee kandidaten, waarvan één lijst door het Hof van beroep wordt samengesteld; dat de Koning een niet-voorgedragen kandidaat niet kan benoemen maar wel kan weigeren te benoemen en nieuwe voordrachten kan vragen; dat zijn bevoegdheid bijgevolg niet volledig gebonden is; dat de beslissing om een raadsheer in het Hof van beroep te benoemen tot de bevoegdheid van de uitvoerende macht behoort en een handeling van een administratieve overheid is, waarvan alle bepalingen door een beroep tot nietigverklaring kunnen worden bestreden op grond van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat in casu aan de Raad van State niet gevraagd is een beslissing van het Hof van beroep te Brussel betreffende de voordracht van kandidaten voor een plaats van raadsheer te vernietigen, maar om zich in het raam van een tussengeschied uit te spreken over de regelmatigheid van een voorbereidende handeling in het kader van een administratief beroep dat tot zijn bevoegdheid behoort; dat dit geval niet onder de bepalingen van artikel 610 van het Gerechtelijk Wetboek valt; dat de exceptie van onbevoegdheid niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat verzoeker belang heeft bij het middel doordat de Koning, als de bestreden benoemingen worden vernietigd, nieuwe voordrachten kan

vragen; dat de exceptie die uit het gebrek aan belang bij het middel is afgeleid, ongegrond is;

Overwegende dat artikel 43bis, § 3, van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken als volgt luidde toen de bestreden benoemingen werden gedaan :

"Onder de leden van het Hof van Beroep te Brussel voor wier ambten de voordracht door de provincieraad van Brabant wordt ingediend, moeten, door hun diploma, ten minste dertien leden bewijzen dat zij de examens van het doctoraat in de rechten in het Frans en dertien andere dat zij die examens in het Nederlands hebben afgelegd.

Wordt op het ogenblik van de voordracht, het minimum aantal raadsheren die door hun diploma bewijzen dat zij de examens van het doctoraat in de rechten in het Frans hebben afgelegd, niet bereikt, dan mogen enkel kandidaten worden voorgedragen die aldus bewijzen deze taal te kennen; wordt, op het ogenblik van de voordracht, het minimum aantal raadsheren die door hun diploma bewijzen dat zij de examens van het doctoraat in de rechten in het Nederlands hebben afgelegd niet bereikt, dan mogen enkel kandidaten worden voorgedragen die aldus bewijzen deze taal te kennen.

Ten minste een derde van de raadsheren benoemd tot een ambt waarvoor de voordracht door de provincieraad van Brabant wordt ingediend, moeten het bewijs leveren van de kennis van de Nederlandse en van de Franse taal."

Overwegende dat die bepaling minimumaantallen vaststelt waarvan in geen geval mag worden afgeweken; dat ze echter niet de verdeling op basis van de taal van de 49 raadsheren in het hof van beroep te Brussel regelt; dat de bepalingen waarbij vereisten in taalzaken worden gesteld, strikt beperkt zijn tot het aantal betrekkingen waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen; dat, boven die aantallen, de benoemende overheid en de overheid die de voordrachten doet geval voor geval moeten nagaan of een gegadigde van deze of gene taalgroep voor de benoeming in aanmerking komt, op

basis van een verantwoorde verhouding van Nederlandstaligen en Franstaligen; dat niet uitdrukkelijk naar de behoeften van de dienst wordt verwezen, terwijl zulks wel het geval is wat de leden van het parket-generaal en de leden van het arbeidshof betreft, zodat ervan kan worden uitgegaan dat de verantwoorde verhouding ter vrije beoordeling aan de bevoegde overheid wordt overgelaten, met dien verstande dat bij die beoordeling met de vereisten van het belang van de dienst rekening dient te worden gehouden; dat voor zover de bevoegde overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt, ze zichzelf voor de uitoefening van die bevoegdheid een gedragslijn mag opleggen; dat een op die wijze vastgelegde gedragslijn slechts een aanbeveling is die, geen rechtsregel kan zijn en niet uit zichzelf een reden kan zijn om kandidaturen af te wijzen of in overweging te nemen, aangezien de kandidaturen steeds geval voor geval moeten worden onderzocht; dat de resolutie dd. 29 oktober 1991 van de algemene vergadering van het hof van beroep te Brussel wel degelijk aldus moet worden geïnterpreteerd; dat immers uit de notulen van de bijeenkomst van de algemene vergadering dd. 16 september 1993 van dat hof blijkt dat het hof geen enkele kandidatuur a priori heeft uitgesloten op basis van zijn resolutie van 29 oktober 1991, maar dat verzoeker, net als andere Franstalige gegadigden, integendeel stemmen heeft behaald; dat de gedane voordrachten en de op basis daarvan gedane benoemingen artikel 43bis, § 3, van de voormelde wet van 15 juni 1935 niet schenden; dat het middel ongegrond is voor zover het aan de schending van die bepaling is ontleend;

Overwegende dat de resolutie van 29 oktober 1991, volgens het proces-verbaal waarin ze opgetekend is, het "behoud van een goede verstandhouding tussen de taalgroepen in het Hof" beoogt en er, naargelang van de

omstandigheden, toe strekt "de pariteit zo dicht mogelijk te benaderen"; dat in het enige tweetalige hof van beroep van het land, de wil om de goede verstandhouding tussen de taalgroepen van dat hof te behouden een rechtmatig streven is dat verantwoord kan worden in het licht van het belang van de dienst, waaronder ook de behoeften van de dienst vallen; dat verzoeker de verwerende partij het verwijt maakt dat zij de behoeften van de dienst heeft voorbijgezien; dat dit criterium van de behoeften van de dienst, dat bij ontstentenis van een uitdrukkelijke bepaling voor de toepassing van het voornoemde artikel 43bis, § 3, niet meetelt, niet over het hoofd mag worden gezien wanneer moet worden nagegaan of een benoeming op deugdelijke motieven steunt; dat het aan de benoemende overheid staat de wettigheid van haar handelingen te bewijzen, doch dat ook degene die deze wettigheid betwist het voorwerp van zijn betwisting moet preciseren; dat verzoeker in casu geen enkel argument aanvoert waaruit blijkt dat aan de behoeften van de dienst van het hof van beroep te Brussel niet zou worden voldaan door de verdeling van de betrekkingen van raadsheer volgens de taal; dat het middel evenmin gegrond is voor zover het aan de ontstentenis van een aanvaardbaar motief is ontleend;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat hij betoogt dat "de bestreden handelingen geen enkel motief omtrent het recht of omtrent de feiten bevatten waarom juist de heer DEMYTTENAERE en mevrouw MERTENS de WILMARS benoemd zijn en niet veeleer de andere kandidaten die door het hof van beroep te Brussel en de provincieraad van Brabant waren voorgedragen";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat in de bestreden handelingen verwezen wordt naar artikel 207, § 1, van het Gerechtelijk Wetboek, vastgesteld wordt dat de tussenkomen de partijen voldoen aan de voorwaarden om benoemd te worden en verwezen wordt naar de voordrachten van het hof van beroep en van de provincieraad, met de vermelding dat de benoemde kandidaten beiden als eerste kandidaat zijn voorgedragen; dat zij erop wijst dat, aangezien het gaat om benoemingen waarbij de discretionaire bevoegdheid van de benoemende overheid beperkt is, zulk een motivering voldoende en afdoende is; dat zij daarop laat volgen dat de verplichting om benoemingen te motiveren niet inhoudt dat de overheid moet opgeven waarom zij de overige gegadigden niet in aanmerking heeft genomen;

Overwegende dat de tussenkomen de partijen argumenten in dezelfde zin aanvoeren en daarbij beklemtonen dat zij door de bevoegde instanties als eerste kandidaat zijn voorgedragen, wat overeenkomstig artikel 151, tweede lid, van de Grondwet voldoende is om benoemd te worden; dat de tweede tussenkomen de partij benadrukt dat zij aan de wettelijke voorwaarden voldoet en verwijst naar de rechtsleer die stelt dat, wanneer het gaat om een benoeming bij geheime stemming, de vermelding van de uitslag van de stemming een afdoende motivering is;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie opmerkt dat verzoeker de strekking van het middel verruimt door te stellen dat de akten van voordracht niet uitdrukkelijk gemotiveerd zijn; dat zij verklaart dat de voordrachten voorbereidende handelingen zijn die in de wet van 29 juli 1991 niet bedoeld zijn; dat zij herinnert aan de reeds geformuleerde exceptie inzake de voordracht van het hof van beroep en onderstreept dat verzoeker geen belang heeft bij het

bekritiseren van de motivering van de voordracht van de provincieraad, aangezien hij net door die voordracht voor benoeming in aanmerking kwam;

Overwegende dat verzoeker, na van het administratief dossier kennis te hebben genomen, in zijn memorie van wederantwoord aanvoert dat de voordrachten niet gemotiveerd zijn; dat die verruiming van de strekking van het middel ontvankelijk is, ook al wordt ze nader uiteengezet in de laatste memorie;

Overwegende dat in elk van de bestreden handelingen verwezen wordt naar artikel 207, § 1, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek en naar artikel 21, § 1, van de wet van 18 juli 1991 tot wijziging van de voorschriften van het Gerechtelijk Wetboek die betrekking hebben op de opleiding en de werving van magistraten; dat telkens wordt aangegeven welk ambt de kandidaat bekleedde, en wordt gesteld dat de kandidaat "de wettelijke benoemingsvoorwaarden vervult" en "als eerste kandidaat" is voorgedragen "zowel door het hof van beroep te Brussel als door de provincieraad van Brabant"; dat de Koning in deze aangelegenheid weliswaar de mogelijkheid heeft om niet te benoemen en nieuwe voordrachten te vragen, maar voorts in zijn keuze gebonden is door de gedane voordrachten, zodat de verwijzing naar die voordrachten in principe voldoet aan de verplichting om uitdrukkelijk te motiveren;

Overwegende dat, wat de voordrachten door het Hof van beroep betreft, er behoort te worden verwezen naar wat over het eerste middel is gezegd; dat de verwerende partij daarentegen terecht opwerpt dat verzoeker er geen belang bij heeft kritiek te leveren op de motivering van de voordracht door de provincieraad, aangezien de Koning hem op basis van die voordracht had

kunnen benoemen; dat het middel ten dele ongegrond en ten dele niet-ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het geding, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomsten, bepaald op 6.000 frank, komen ten laste van de tussenkomende partijen ten belope van elk 3.000 frank.

Aldus uitgesproken te Brussel in openbare terechtzitting van éénnentwintig september 1900 achtennegentig door de Ve kamer van de Raad van State, samengesteld uit :

de HH.	STRYCKMANS,	voorzitter
		van de Raad van State,
	DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
Mevr.	GEHLEN,	staatsraad,
Mevr.	NOTEBAERT,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

J.-J. STRYCKMANS.